

Öyküler

Suzan Nur Başarlan

Bu kitap Derin Düşünce Fikir
Platformu'nun okurlarına
armağanıdır.

www.derindusunce.org

İçindekiler

Çukur	6
Hayâl ve Masallar.....	8
Nehirde Bırakılan Gözler.....	10
Gözlere Nazar	13
Gri Balon	16
Yeşil Ayakkabı	18
PÂD/NÎM	21
Kaç	24
Aşk Vakti	27
Anlatmak	31
Çukur	34

Çukur

Evinden hiç dışarı çıkmayan bir adam varmış, bahçesinde de kocaman bir çukur. Komşunun çocuğu, çukurun bir tarafından çukura bakıyormuş merakla, komşusu olan adam da çukurun diğer tarafında.

Adam demiş ki komşunun çocuğuna:

“Ne duruyorsun, atlasana karşıya.”

Çocuk merakla karşıdaki adama, çukurun diğer tarafına sonra da çukurun içine bakmış.

“Atlayamam ki, bu çukur çok büyük.” demiş.

Komşu:

“Atlamadan nereden bileceksin ne kadar büyük olduğunu? Hem ben, hiçbir çocuk görmedim ki denemeden vazgeçsin yapmak istediğinden. Bir çocuğu, bir büyükten ayıran tam da budur işte. Asla vazgeçmez çocuk istediği şeyi yapmaktan. Yapamazsa kalır içinde yumru gibi, yumru büyür de büyür çocuğun büyüyen bedeni gibi.” demiş.

Çocuk, komşusu olan adama bakmış ne demek istiyor acaba, der gibi.

“İyi de ya düşersem?” demiş kaygıyla.

“Düşmeden bilemezsin ki!” demiş komşu.

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

“Peki, sen çocukken hiç atladın mı bu çukurun üstünden?” demiş çocuk bilgiç bilgiç.

Komşu:

“Ben çocukken o çukur orada yoktu ki, onu ben kazdım. Kazdıktan sonra da üstünden hiç atlamadım.” demiş.

“Neden kazdın?” demiş çocuk. Bitmez ya çocukların neden’leri, o neden’lerden biriymiş bu neden de.

“Evimden uzaklaşmak istersem, döneceğim yerin burası olduğunu unutmayayım diye.” demiş adam.

Çocuk anlayamamış ama denemek istemiş, madem her çocuk denemeden vazgeçmez istediğini yapmaktan o da denemek istemiş, denemek isteyip istemediği aklına bile gelmeden. Atlamış çukurun diğer tarafına doğru. Olmamış. Düşüvermiş çukurun içine. Canının yanmasından çok, çukurun diğer tarafına geçemediğinin üzüntüsüyle başlamış ağlamaya.

Hani çocuklar vazgeçmezdi ya denemekten. Nasıl derdi ben vazgeçtim, denemek istemiyorum diye. Ya içinde büyümeye başlarsa bir yumru ve onunla birlikte o yumru da büyürse. Acaba neydi bu yumru. İyi bir şey olsa, der miydi komşusu olan adam denemekten vazgeçen çocukların içinde büyümeye başlar diye.

Komşusu olan adam, hemen çukura atlamış, çıkarmış komşusunun çocuğunu çukurun içinden. Onun ağlamaktan mahzunlaşmış gözlerine bakmış kederle:

“Bak, gördün mü, ne kadar uzağa atlamaya çalışırsan çalış, düşeceğin yer yine burası.” demiş.

“İşte bu yüzden ayrılmıyorum buradan.”

“Ya yumru?” demiş çocuk gözlerinden akan yaşlar dökülürken damla damla.

“Sen atlamayı denedin, oysa ben hiç denemedim. Yumru benim içimde, sen yine deneyeceksin, biraz daha büyüdüğünde ve başaracaksın atlamayı.”

Çocuk sevinçle adama bakmış, atlayabilmesi için biraz daha büyümesinin yeterli olacağını öğrendiği için.

“Sen yeterince büyüyemedin mi?” demiş ardından çocuk.

Adam çocuğun gözlerine bakmış,

“İçimdeki yumru o kadar büyüdü ki, şimdi o çukuru atlayamayacak kadar küçüğüm.” demiş ve eklemiş ardından kazdığı çukura bakarak:

“Artık döneceğim yerden ayrılamayacak kadar o yumrunun esiriyim.”

[Hayâl ve Masallar...](#)

Benim öyküm bir rivayetten ibaret, bu yüzden benden miş'lerle bahsediyor diğerleri. Beni, yaşamadığım sandıkları kocaman bir hayatı geri çevirmekle yargılıyorlar. Sorsalardı bana, derdim ki, beni yaşamadığım sandıkları kocaman bir hayatı geri çevirmekle yargılayanlara, evinden ayrılmayan/ayrılmayan, öyküsünü değil, hayallerini anlatır elbet, ya da masalları. Oysa bilmek yaşamak değildir her zaman, yaşamanın bilmek anlamına gelmeyeceği gibi her daim. Gözlerimde; bir şeyler yaşamış olanların, yaşamadıklarını sandıklarına olan o kendini beğenmiş, o her şeyi bilen bakışına rastlayamazsınız bu yüzden. Ben, bana düşen köşeden dinlerken yaşayanların yaşadıklarını, onların çıkartmaya korktukları anlamları eklerken belleğimin 'yaşadığında bunlar olur' uyarılarıyla

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

dolu bölümüne, onlar sadece anlatıp geçtiler yaşadıklarının izlenimlerini, oysa o izlenimleri bıraktıkları belleğim yeniden, biteviye kurguladı yaşananla yaşanması gerekenin varyantlarını. Söyleneni, söylenmeyi, gizleneni, sır kalması gerekeni, aşikâr edileni, çıkarılması gerekip de çıkarılamayan dersi, anlatılanın ana fikrini, olay örgüsünü, sonucun gerçekliğe ne kadar yakın olduğunu, hangi kelimelerin yalan hangilerinin doğru olduğunu, nerede mübalağa yapılıp nerenin es geçildiğini...

Dinlemeyi benim işim, artık kimsenin birbirini dinlemediği insanlar dünyasında. Çukur kazdım evet, her gün yanına gidip içimde büyüyen yumruyla büyüklüğünü karşılaştırdım, yumrumun büyüklüğü çukurun büyüklüğünü geçince anlamı kalmamıştı da kazdığım çukurun, olur da, insanım ya, yumrunun büyüklüğünü unuttur da atlamak gafletinde bulunurum diye, gafletimin büyüklüğü çukurun dibinde küçülür de hiçliğe kalbolur diye kapatamadım o çukuru. Gerçeği bilmek farklı, onu yaşamak apayrıdır çünkü, öğrendim bunu kendi çukurlarını atlayıp koşarak uzaklaşıp da o çukura dönmek zorunda kalan insanların anlattıklarını dinleyince.

Hiç mi bir şey yaşamadım ben? Yaşadım elbette, yine de bir metre uzağına çıkmadım evimin, sevdiğim hayatımın uzağına farklı sebeplerle dağılırlarken, onların da kazdığım çukur gibi çukurlara yenik düştüklerini gördüm çünkü. Yetmez mi, kaç acıdan sonra almalıydım dersimi, biri yetti bana. Tek acı, tek ıstırap. Gözlerimdeki mutluluk hâlelerinin sönmeye için tek acı yetti bana. Vaz mı geçmiş oldum böylece yaşamaktan, iyi de sizleri de dinleyecek biri lâzım değil mi, söylediklerinizi sizden daha iyi belleğinde tutacak birine. Söylemediklerinizi belleğinde saklayacak birine. Söylenenlerle söylenmeyenler arasında kurulan terazide sizi yargılamadan iç dökebileceğiniz birine. Ben oyum işte. Ben sizin terazinizin dengesiyim. Bu hayatta her şey denge değil mi? Hayatla ölüm arasında, güzellikle çirkinlik arasında, konuşmakla susmak arasında... Birinin dengesi bozulursa felâketler takip etmiyor mu hayatınızın her bir ânını, öyleyse neden miş'lerle anlatıyorsunuz beni. Rivayetin haber olduğu yerde haber de rivayet olur, evet, biliyorum, anlatacak bir öyküm yok, biliyorum, size hayâllerle doldurulmuş masallar anlatacağım.

Masal, yürek pınarının alaca balığı, pınarın içinde yakut, pınarın içinde elmas... dışında nefessiz kalmış bir can, dışında kuru bir taş. Sakın masallarımı yazdığım yerin dışına çıkartmayın, kendi gerçekliğinizde sorgulamayın, sakın masallarımı miş'in dışında zannedip de yaşa-dı sanmayın. Sizin yazılanı 'miş' diye yargılayan çünkü.

Benim öyküm bir rivayetten ibaret, bu yüzden benden miş'lerle bahsediyor diğerleri. Beni yaşamadığım sandıkları kocaman bir hayatı geri çevirmekle yargılayanlara, evinden ayrılmayan/ayrılmayan, öyküsünü değil, hayallerini anlatır elbet, ya da masalları. Oysa bilmek yaşamak değildir her zaman, yaşamamanın bilmek anlamına gelmeyeceği gibi her daim.

Sorgusuz ve sualsiz, yargısız ve her şeyi yaşadığını zannedenlerin o bilmiş bakışlarından uzak kalın şimdi. Bir çocuk gibi dinleyin beni. Beni, çocuk gibi dinleyin. Çukura düşüp de incinmekten çok denemekten korkan çocuk gibi dinleyin. Denemekten korkmamanızı hatırlatırım bir yerlerde mutlaka. Dinleyin beni. Bir kez de siz dinleyin.

Nehirde Bırakılan Gözler...

Hintli bir adam varmış zamanın birinde. Tek sevdiği şey, geçip nehrin kıyısına yıkanan hacıları izlemekmiş. Bütün gün bıkmadan usanmadan izlemiş yaptıkları ibadetin şevkiyle kendinden geçenleri. Gözlerine bakarmış tek tek her bir hacının. Hacılar rahatsız olmuşlar günün birinde. Şikâyet etmişler adamı oranın bilgesine. Bilge adamın yanına gelip bütün gün adamı izlemiş, yemeden içmeden izliyormuş adam hacıları. Gözlerini kırpmamak için çaba harcadıkça gözlerinden yaşlar akıyormuş kan renginde. Bilge adamı tam üç gün takip etmiş, adam her gün, gün batımında sessizce kalkıp köhne, tek odalı barakasına gidiyormuş. Bilge takip etmiş adamı, aç olduğunu düşünerek bir parça ekmele varmış adamın kapısına, barakanın kapısının olmadığını fark edince, barakanın duvarına vurarak içeri girmek için izin istemiş.

Adam bilgeyi görünce buyur etmiş, içeride üzerine oturulacak tek bir şey yokmuş. Bilge adamın karşısına geçip yere oturmuş. Ekmeği uzattıktan sonra adamın ekmeği bitirmesini beklemiş. Adam ekmeği ağır ağır yemiş, her lokma bitmeyen dakikalar gibi geçmiş bilgeye. Yine de pes etmeden beklemiş adamın ekmeği bitirmesini. Adam ekmeği bitirince bilgenin gözlerinin içine bakmış.

“Sabır en zor sınavdır.” demiş.

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

Bilge adamın gözlerinin içine bakmış, kıpkırmızı gözlerden başka bir şey görememiş. Her baktığı gözde, her türlü duyguyu gören bilge, ilk kez bu adamın gözlerinde hiçbir şey görememiş. Merakla adamın gözlerine bir kez daha bakmış, ola ki görülmesi gereken daha derindedir de dikkatli bakmamışındır diye, yine kıpkırmızı gözlerle karşılaşmış. Ne diyeceğini bilemiyormuş bilge. Kelimeler boğazında düğümüniveriyormuş. Adam bir tas su almış, bilgeye uzatmış. Bilge sudan alıp içmiş, sonra da adam içmiş aynı tasta.

“Sor hadi.” demiş adam.

“Ne görüyorsun?” demiş bilge. “Baktığımda benim göremediğim ne görüyorsun da gözlerin böyle alev kırmızısı oldu?”

Adam anlamış ki karşısındaki herhangi biri değil, anlattığında kelimelerini eğip bükmeyecek, onlara kendince yeniden anlam yüklemeyecek kadar kelimelere saygılı biri.

“Huzuru.” demiş adam. “Sonra da huzursuzluğu. Huzurun ardından gözlerine saplanıp kalan huzursuzluğu. Yeniden arınmak için geldiklerinde bir anlık huzurun arkasından peşlerine taktıkları, peşlerinde götürdükleri huzursuzluğu.”

“Gördüğün her seferinde aynıysa, neden devamlı izliyorsun ki?” demiş bilge. Öğrenmek istediği, huzurun ardından kendisini de diğerleri gibi neden huzursuzluğa hapsettiğiymiş adamın.

“Bir gün, oradan sadece huzurla ayrılan birini görür de onun peşine düşüp sırrını öğrenebilirim diye, belki.”

“Öyleyse neden çocukların gözlerine bakmıyorsun?” demiş bilge.

“Çocukların gözlerine bakamam.” demiş adam. Bilge şaşırılmış.

“Neden?” demiş sesi olduğundan fazla çıkararak.

“Gözlerimde olanı görürler diye.”

“Gözlerinde olan ne ki Ey Adam.” demiş bilge.

“Onların gözlerinde olan huzura sahip olamayan bir insanın huzursuzluğu.” demiş adam. “Huzursuzluk tüketti gözlerimin akını, alacaya çevirdi içimi, içim gözlerime yansıdı, gözlerim içimi gizlemek için kanlı damlaları saçtı etrafa. Bakamam onların gözlerine, içimi gizleyemedim. Gizleyemiyorsam ben de saklarım onları o zaman al kanlarla.”

“Gözlerinde olan ya huzursuzluk değilse Ey Adam, sadece o nehirde yıkanabilmek isteyip de içine giremediğin için seni tüketen korkuysa ve sen bunca yıl boşuna tükettiysen ömrünü?”

“Boşuna mı, bunca yıl tüketmeseydim ömrümü ya gelip geçseydin önümden ve ben duyuyasaydım bana söyleyeceklerini. Ya benim görevim seni beklemekse sabırla, ya senin görevin sabırsızlıkla öğretmekse bana bildiklerini?”

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

“Ey Adam bir kişiyi beklemek için bir ömrü başkalarının gözlerine hapsedmeye değer mi? Kendi içini çözmeyi başkalarının gözlerine teslim etmenin adı sadece sabır olabilir mi?”

“Sabır değilse Ey Bilge, nedir seni benimle konuşturan burada?”

Bilge, adamın gözlerine bakmış.

“Gözlerinde şu anda ne görüyorum, biliyor musun, gözlerinde bir çocuğun ilk defa gördüğü bir şeye bakarken duyduğu heyecan ve korkuyu görüyorum. Gözlerinde bir çocuğu görüyorum, gözlerinde kendimi görüyorum. Gözlerinde nehrin akışında suretine dalmış bir çocuğun ak(i)sini görüyorum. Gözlerinde, gözlerimi görüyorum.”

“Öyleyse nehirde arınmanın vakti gelmiştir Ey Bilge, girebilirim ben de nehrin içine. Bakabilirim artık çocukların gözlerine, gözlerinde kendimi görebileceğim güveniyle.”

“Huzurunun peşine huzursuzluğu takmadan gel.” demiş bilge. “Ardına kendini takmadan gel, orada bırak kendini, kendin olmadan gel, sakın iki kişi olarak dönme.”

Adam akşamın karanlığında düşmüş yola. Nehrin yanına gelmiş. Nehre bakmış koyu karanlık. Girmiş içine. Nehirden çıkmak üzereyken tek başına çıkamayacağını anlayınca bırakmış kendini nehre.

Bilge, nehirde bıraktığı gözlerine bakıyormuş, tekmiş artık, ikiden bire indiğini anlayınca ayrılmış nehrin yanından ve bir daha da hiç dönmemiş nehrin kıyısına. Görenleri göremeden ayrılmış nehrin bulunduğu ülkeden ve bir bilge terk etmiş huzurunun ardına huzursuzluğu takıp da gidenleri, kendini kendisine şikâyet edenleri, gözleri açıkken görmeyenleri...

Gözlere Nazar

Adam komşunun çocuğuyla birlikte çukurun kenarında oturuyordu. Onların mekânıydı artık çukur. Sırdı aralarındaki; birinin hiç atlayamadığı diğerrinin atlayıp da içine düştüğü. Birinin edilgenliği, diğerrinin etken başarısızlığı. Çocuk sessizliğe bürünmüştü. Çukurun üzerinden atlama denemesinin yedinci günüydü. Adamın anlattıklarını anlamlandırmaya çalışıyordu. Anlayacağını ötesindeydi kelimeler, henüz kelimelerin soyut hâlini, imgeyi, mecazları bilmiyordu ya da işaret edilenin neyi işaret ettiğini. Kelimelerin ilk anlamlarındaydı henüz, gerçek anlamlarında. Sonra aklına bir şey geldiğinin ışıltısıyla sevinçli huzmeler gezindi gözlerinde rengarenk.

“Anladım, yani o adam nehirde yüzdü, bilge de o adam huzura kavuşunca orayı terk etti.” Adamın yüzünde istediği rengin ışıltısını göremeyince ekledi ardından “Öyle, değil mi?”

“Hayır.” dedi adam.

“Yani adam öldü mü? Bilge hem niye kimseyi göremeden ayrıldı oradan, gece diye mi, öf, bir insan gözlerini nehirde nasıl bırakır?”

“Bıraktı işte!” dedi adam bir çocuğa anlatılmaması gerekeni anlatmasının getireceği açıklamaların bıkkınlığını yaşayarak.

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

“Anlamadım ben!” Dosdoğru söylemişti işte, ne biçim masaldı bu, hiç de babasının anlattığı masallar gibi değildi. Hem kötüler neredeydi ve onları her zaman yenen iyiler. Hani prenses ve prensler. Hani cömertlik, iyilik ve doğruluk. Bu adam masal anlatmasını bilmiyor olmalıydı.

“Aslında bence sen masal anlatmasını bilmiyorsun.” dedi adamın yüzüne, söylediğinden emin bir yüzle.

“Sen ne kadar akıllı bir çocuksun.” dedi adam. “Kime çektin sen?”

“Bilmiyorum. Annem, onu kızdırdığımda, babama benzediğimi söylüyor. Babamsa, bir şeyi çok isteyip de bana almaları için belirttiğimde, mızızlanmamamı, tıpkı anneme benzediğimi söylüyor. Sanırım ikisine de benziyorum. Bu iyi bir şey değil mi, sonuçta onların çocuğuyum, onlara benzemem normal yani, değil mi?”

Adam kahkahalar atarak çocuğa sıkıca sarıldı, gözlerinde hâleler vardı şimdi sıcacık.

“Haklısın bu iyi bir şey, inan bana, bu harika bir şey, sen de öylesin zaten.” dedi.

Çocuk biraz da çekinerek, “Biliyor musun, annem senin için, tuhaf adam, dedi. Sen kimseyle konuşmazmışsın, benimle nasıl olup da bu kadar konuştuğuna şaşırıp kalıyormuş.”

“Eh, boşuna dememişler çocuktan al haberi.”

“Hayır, hayır, ben her şeyi söylemem, inan bana. Anneme çukura düştüğümü söylemedim. Kıyafetlerimi görünce kızdı biraz. Neyse. Olsun, zaten hep kızıyor.”

“Neden söylemedin çukura düştüğünü?”

“Sana kızar ve sen de benimle konuşmazsın diye.” dedi çocuk başını eğerek. “Ya bana masallar anlatmazsan?”

“Hani ben masal anlatmayı beceremiyordum, ne demiştin, ‘bilmiyorsun’ mu demiştin?”

“Tamam be, dedim işte, çıkiverdi ağzımdan, tutamadım. Anlatacaksın değil mi?”

“Anlatacağım, üzülme.”

“Ya unutursam, anlattıklarını...”

“Korkma çocuk, yazarım bunları sana, okumayı öğrendiğinde de açar okursun senin için yazdıklarımı.”

“Benim için mi yazıyorsun! Bu harika. Ne, ne, yine mi büyümem gerekiyor?!”

“Hayır, büyümeden de okuyabilirsin bunları.”

“Ama okuma yazmayı öğrenmem için daha çok varmış, babam demişti, büyüyünce demişti bir gün.”

“Okumayı öğrensen yeter. Bunun için illaki yedi yaşına kadar beklemen gerekmez.”

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

“Yedi mi, ne çok. Şimdi öğrensem, bana öğretir misin?”

Şaşırmıştı adam, boyu küçük, akli kocaman bu çocuğun yaşından büyük ve tam da yaşı kadar olan kelimelerine. Ne bilmişti bu çocuklar. Her şey ellerinin altındaydı, televizyon, bilgisayar... Bilmedikleri yoktu. Sadece okumayı öğrense yeterdi elbette de şimdi bu veleti başına sarmaya değer miydi, zaten iyice dadanmıştı kendisine, vaktini alıyordu, sanki vaktini alan çok önemli şeyler vardı ya hayatında, vakti, geçip giden vakti. Zaten geçip gidecekse öğretmeliydi çocuğa, altı yaş erken de sayılmazdı çok fazla. Vakitli değildi ne de olsa hayatın vakit anlayışı. Her şey beklenen vakitte gerçekleşmezdi, sürprizler olurdu kimi, bu da o sürprizlerden birisi olurdu. Adı üzerinde sürpriz beklenmedik vakitte yapılan/gelen değil miydi?

Gri Balon

Sanki kayboldum, kaybolmuşum gibi hissediyorum. Boşluğun tam ortasındayım. Kendimi arıyorum, yoo, bu öylesine söylenmiş klişe bir laf değil, kayboldum, sanki kayboldum. Bakıyorum, her şeye, her şeye. İçeriden gözetliyor biri, dışarıya bakan biri. Ben, ya ben neredeyim?

Hayat akıp gidiyor hayatımdan ve ben sadece izliyorum. Biri itiverse sanki düşüvereceğim boşluğun ortasından boşluğun dibine. İtiverse biri... Sadece bir itiş yetecek. Ne acı... Trajik sosun ketçap kırmızı lekесinin gözlerimde bıraktığı lekeler... Ketçap kırmızısı, sahte domates tadı, acılı sos, yanıyor midem, burkuluyor... bu sosu yememek mümkün olsaydı.

Zaman, helyum gazı. Balon şişiyor. Dayanamadığında patlayacak balon. Parçaları etrafa dağılacak. Bu benim balonum. Balon. Gri balon. Artık griyim. Ne çok balon lafı kullanmışım, bu tekrarlar iyi değil, oysa hiçbir şeyin tekrarı yoktur bu hayatta değil mi, bir nehirde aynı suyla iki kez yıkanamazsın, kirli kal sen de canım, şart mı yıkanman. Kalamazsın değil mi, illa geçip gidecek sular üzerinden. Senin suyun, benim balonum, senin kelimen, benim imgem, senin gerçeğin benim ironim. Dark, damdark... Kızır şimdi birileri yabancı kelimeye Türkçe ön-ek getirdim diye, iyi de zaten Türkçede hani ön-ek yoktu, biz sondan eklemeli bir dildik? Saçmaladım değil mi, saçmalamamalıydım oysa sizlerin nazarında. İlla cafcaflı kelimelerle çalmalıydım kapınızı, illa süslemeliydim sanat sanat üzre, illa anlam içre anlam yüklemeliydim kelimelere. Anlamı parça parça arttırmalı ve parça parça azaltmalıydım, leit-motifim bağırımalıydı beni fark edin, anlatmak istediğim bu kelime, kelimenin/cümlelerin/durumun/olayın tekrarında saklı diye, fark ettiniz mi balonumu, gri balonu.

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

Benim öyküm bir rivayetden ibaret, bu yüzden benden miş'lerle bahsediyor diğerleri. Beni yaşamadığım sandıkları kocaman bir hayatı geri çevirmekle yargılayanlara, evinden ayrılmayan/ayrılmayan, öyküsünü değil, hayallerini anlatır elbet, ya da masalları. Oysa bilmek yaşamak değildir her zaman, yaşamamanın bilmek anlamına gelmeyeceği gibi her daim.

Hatırladınız mı bu cümleleri, ne çok tekrar ediyorum okuyor musunuz/dinliyor musunuz?
Dinlemekten korkmayın.

Denemekten korkmamanızı hatırlatırım demiştim ya, hatırlatıyorum işte. Şimdi tam burada. Anlattıklarımın hiç ilgisi olmayan bir yerde. Neyi deneyeceğinizi ben bilemem, orasına karışmam yalnız. Orası sizin probleminiz. Bana sadece hatırlatmak görevi düştü, size de düşmek kalıyor. Sesinizi duyar gibi oluyorum, bir çukurdan atlamayı hiç denemeyen biri için söylemesi kolay dediniz değil mi, öyle biliyorum. Bu da sizin probleminiz. Kızdınız mı?! Kızabilirsiniz. Bu da sizin probleminiz. Bana ne. Hakikaten, düşmelerden yorulmayan sizin, sittin sene anlatıp durduklarınızı belleğimin geri dönüşüm kutusu olmayan köşelerinde saklamak ve hatırlamak zorunda olan bana ne? Bana ne oluyor, ne? Neden kızgınız hayata bu kadar, ne aldı ki bana ait olan, bana ait olan ne var ki, aidiyetimin sanal klavyesinde tuşlarına basarak dile getirdiğim her bir parçanın hangisi bana ait? Hiçbiri mi? E şıkkı yani. Haklısınız, bu da bir sınav ve ben şıkları kaydırmışım hatta yanlış bölümün sorularını cevaplamışım, sizin hiç başınıza gelmedi mi, mutlaka birileri bu deneyimi yaşamıştır. Vardır aynı akılsızlığın bedelini başını vurarak dile getiren üç beş akılsız ben gibi, var biliyorum. Bu yazdıklarımı bir yöntem var, bilinçakımı, öyle yazdım, diye yutturabilirsem size, tamamdır; anlaşılmağın anlaşılmağına üretildiği ve aynı hızla anlaşılmadan tüketildiği yeni edebiyat ortamına hoş geldiniz de dersem, bitmiştir bu iş. Bana yazar size de okur derler ey okuyucu. Yazar durursun, yazarsın, yazar mısın, değil misin, yazar mısın, yazdığını yazdım mı zannedersin...

Uzar gider hayatın yolları, yollar yokuş, yollar baykuş tünemiş viranenin kasvetli göstergesi, gösterilmeyenler için yol yok. Çıkış yok, tıklandım işte, tam bu noktada tıklandım. Görmüyor musunuz, balonum gerildi iyice, rengi de gri ve ben gri bir balonum olsun diye dua etmedim ki hiçbir zaman.

Belki uykumu almış olsaydım daha neşeli bir parça söyleyebilirdim kelimelerimle kulaklarınızdan ruhunuza ulaşacak, uykusuzum... Git uyu değil mi, git ve uyu. Uyu ve uyan. Uyan. Her şey, özür dilerim, tekrarı yoktu hayatın değil mi, ya bu tekrarı andıran görüntüler, hayatımın tek tip klasik renkleri... Renklerle ne alıp veremediğim varsa. Söylemeli o zaman. Söylemeli ve rahatlamalı. O çukurdan atlayamamanın uru sardı tüm bedenimi ve ben bunu istemli seçmişim gibi davranıyor ve size gıpta ediyorum hatta evet hatta sizleri kıskanıyorum, kapımı çalıp da anlattıklarının ıstırabıyla gözleri dolup ya da sevinciyle yanımda gözleri ayrı ayrı renklerde ışıldayan -yine renk dedim- sizleri kıskanıyorum. Anlatamadığım ıstıraplarım ve gözlerimde parıldayamayan her bir renk için, gri hariç. Onu benim gözlerimde, orada göremezseniz tam gözaltlarımda görebilirsiniz.

Sahi, ben hangi duamı yanlış, eksik ettim?

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur zaman içinde deve tellal iken, pire berber iken, ülkelerin birinde bir çocuk yalvarırken Tanrı'sına, ondan hiçbir çocukta olmayan bir balon isterken aklına o gün duyduğu gri renkli balon gelmiş ve Rabbim demiş, Rabbim, bana gri bir balon verir misin? Ama çok bekletme ne olur, babamın bana alacağı yeşil ayakkabılar kadar beklemeyeyim gri balonu.

Ve Tanrı'sı bekletmemiş çocuğu. Artık çocuğun, hiçbir çocukta olmayan gri bir balonu varmış ve hiçbir zaman alınmayan yeşil ayakkabısı.

Yeşil Ayakkabı

Ülkelerden birinde, zaman zaman evvel, beyazı en beyaz, mavisi en mavi bir şehir varmış ve bu şehrin fakir mi fakir insanları. Şehir beyaz ve maviymiş alabildiğine ama fakirlik koyu gölgesini üzerinden bir türlü çekmezmiş. Şehrin çoğu sonradan buraya yerleşen, bir yere tutunabilmek için sılalarını gurbet yapıp gurbette yeni bir sıla kurabilmek için, ailesiyle birlikte yerleşenlerle doluymuş. Zengini de varmış şehrin, yerleşik olanı, atalarının ilk yerleştiği vakitten o vakte kadar aile şecerelerini takip edebilecek kadar soylu olanları da varmış. Söz hakkı bu soylu ve zengin insanlarınmış şehirde. Onlar olmazsa ne olurmuş şehri sonradan sıla yapanların hâli? Şehrin tüm dükkânları onların ayaklarını gözlermiş, ayaklar adım atsın da günün ilk siftahı yapılınsın diye.

Şehre yeni adım atmış biri de varmış o günlerde gençmiş henüz, eşi ve bir oğlu da yanında, elinde iki küçük çuval, içlerinde giyecekleri, birkaç günlük yiyecekleri. Bir ev bulmuşlar damında birden fazla delikle dışarının soğuşunu içerinin sıcaklığıyla birleştiren. Çocuğun her baktığında, ışık oyunları evlerini annesinin anlattığı masal diyarına çeviren, hele sabahları. Güneşin ilk ışıklarıyla içeri süzülen ışıklarla dumanın dansı. Annesi demiş ki çocuğa, dikkatli bakarsan ışıkla dumanın içeri süzüldüğü anlarda geride bıraktığımız sevdiklerimizi görebilirsin. Uyanırmış çocuk her sabah erkenden, ışıklara bakarmış görmek için geride bıraktığı sevdiklerini. Anneannesini, dedesini, halasını görmüş kimi sabah, kimi de arkada bıraktığı kedisini, sonra bir gün de kavga ettiği arkadaşını. Onu neden gördüğünü anlayamasa da çocuk, demek ki onu da seviyormuşum ben, diye düşünmüştü mutlu mesut. Sevdikleri ne kadar da çoktu. Aslında dönüverselerdi ya eski evlerine, o zaman arkadaşıyla kavga etmezdi bir daha, kedisini hiç yanından ayırmazdı, dönüverselerdi...

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

Babası bir ayakkabıcıda işe başlamıştı. Aslında sevinmişti çocuk önceleri. Gıcır gıcır ayakkabılar vardı dükkânda. Her biri suda parıldayan taşlar gibiydi ve renkli renkliydi her biri. Denizin kıyısında büyük bir hevesle toplayıp elinde tuttuğu taşlar gibiydiler, sonra kuruyup da renginin güzelliğini kaybeden taşları denize geri fırlattığı ânı düşününce bir ân ayakkabılara bakakalmıştı. Acaba o ayakkabıları da eline alsa, eve götürüp en güzel yerde saklasa, renkleri bozulur muydu? Taşlar gibi miydi ayakkabılar? Babasına sorsa ne derdi kendisine, dayanamamıştı, babası eve geldiğinde babasına sokulup sormuştu:

“Babacığım, dükkândaki ayakkabılardan birini bana alsak...”

Daha bitirememişti ki sözlerini babası sinirlenerek bağırmıştı kendisine.

“Ne zannediyorsun sen, yiyecek ekmeğimiz olmadan sana yeni bir ayakkabı alacağımızı mı?! Unut ayakkabıyı! Senin elin de iş tutsun önce, sonra istersin ayakkabı. Git yat!”

Babasının neden sinirlendiğini anlayamamıştı, henüz büyüklerin dünyasında olup bitenlerden habersizdi ve büyüklerin birbirini ezdiğinde, limonun suyunu çıkarmak için limonun ezildiği gibi, acılarını kendilerinden aciz olanlardan çıkardığından da habersizdi. Sonra sorardı o da. Babasının siniri yatışsın ilk işi ayakkabıların rengini sormak olacaktı. Aslında diğer insanların ayakkabılarına da bakabilirdi. Neden aklına gelmemişti. Yarın ilk işi şehirdeki insanların ayakkabılarına bakmak olacaktı.

O gece rüyasında ayağında yeşil ayakkabılar görmüştü, deniz kıyısına gelmişti o ayakkabılarla. Dayanamamış hemen ayakkabılarını çıkartıp ellerine almıştı. Ayakkabısının ıslanmasını istememişti. Sonra ayakkabının güzelliğini düşünerek ayakkabılarını sevinçle dudaklarına götürüp öpmüştü. Uyandığında babasından yeşil bir ayakkabı istemek için babasının yanına koşmuştu. Babasına sevinçle, ellerini bir yerde sabit tutamayarak rüyasındaki ayakkabıyı tarif ediyordu. Sonra boynunu bükerek:

“Babacığım, bana yeşil bir ayakkabı alır mısın?” deyivermişti.

Babası, istediği her şeyin olmayacağını göstermek için, sağ eliyle oğlunun yüzüne tokatı indirivermiş ve eklemiştir ardından.

“Rüyada görürsün!”

Ağlayamamıştı, olduğu yerde dikilip kalıvermişti, babacığım, zaten o ayakkabıları rüyamda görmüştüm, diyememişti, gözlerine iki damla yerleşivermişti ve çenesi titremeye başlamıştı, o iki damla düşmeye hazır beklerken babası evi terk etmişti. Babasının ardından bakakalmış ve koşarak deniz kıyısına inmiş ve ayaklarına bakakalmıştı. Ayakları çıplak, her yanı yara bere dolu ve mutsuzdular. Ayakları ağlıyordu sanki. Ayaklarındaki damlalara bakarken, gözlerinde biriken ve artık görmesine engel olan damlalar bırakıvermişti kendilerini ayaklarına doğru. Ayakları ağlıyordu. Uzunca kaldıktan sonra deniz kıyısında, ayakları onu şehrin hiç bilmediği taraflarına götürmüştü.

Zengin insanların gelip geçtiği yolun kenarına oturmuş, ayakkabılara bakıyordu. Kahverengi, siyah, lajivert... renk renk ayakkabılar geziyordu yolun üzerinde. Tek gördüğü ayakkabılardı. Ne yüz, ne beden ne de kıyafetler... tek gördüğü mutlu ayaklardı. Akşam olduğunu anladığında, karnı guruldayıp da açlığı son hadde vardığında yola düşmüş, evinin yolunu tutmuştu. Tam zenginlerin oturduğu şehir merkezinden ayrılırken, bir grup çocuğun ellerindeki mavi, sarı, kırmızı, pembe... renk renk balonlara değivermişti gözleri. Dalıvermişti renklerin güzelliğine. Yanından geçen bir çocuk, “Babacığım neden

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

gri renkli bir balon yok ki. Söylesen de benim için gri bir balon getirselers.” demişti. Babanın o çocuğa sarılarak “Yarın.” dediğini duymuştu. Demek bir de gri renk vardı ve onun bir de balonu vardı. Yarın yine buraya gelmeliydi ve gri renkli balonu görmeliydi.

Koşarak evine döndüğünde ertesi günü zor etmiş, gece yatağına girdiğinde ellerini gökyüzüne açarak:

“Rabbim” demiş, “Rabbim, bana gri bir balon verir misin? Ama çok bekletme ne olur, babamın bana alacağı yeşil ayakkabılar kadar beklemeyeyim gri balonu.”

Kahvaltısını eder etmez koşarak, çocukların balonlarıyla oynadığı yere gelmişti. Henüz hiç çocuk yoktu ortalıkta. Beklemeye başlamıştı. Güneş kavururken gözlerini, gözleri güneş rengine dönmüşken çocukların sevinç çığlıklarıyla geldiklerini görmüştü. Dünkü çocuğu görmüştü ardından. Elinde sarı, kırmızı ve tuhaf renkli bir balon vardı. Sonra aklına o renk geldi. Gri. Demek gri renk buydu. Baktı, baktı. Bu, fırtına rengiydi. Memleketlerinden ayrılmalarına neden olan fırtınanın rengiydi. Evlerini yerle bir eden, annesini ağlatan, o zamana kadar çevresinde olup da o günden sonra göremediği insanların nereye gittiğini sorduğunda, onları aldığı söylenen fırtınanın rengiydi. Aslında hiçbir çocukta olmayan bir balon istemişti Rabb’inden, oysa o çocuğun ellerindeydi balon. Sonra ansızın bir rüzgâr çıkmış ve çocuğun elindeki balonlar dört bir yana uçmuştu. Çocuk balonlarını yakalamaya çalışırken, gri balon denize doğru uçmaya başlamıştı. O çocuk sarı ve kırmızı balonla uğraşırken gri renkli balonunu unutmuştu. Koşmaya başlamıştı ayakkabıcının çocuğu. Sevinçle koşuyordu. Kestirmeden deniz kıyısına inerek balonu görmeye çalıştığında balonun denize düştüğünü fark etmişti. Koşarak denize doğru ilerlemiş, denizin yanına geldiğinde olduğu yerde kalıvermişti. Deniz ne kadar derindi bilmiyordu. Yine de dayanamamış denize adım üzere adım atmış, balonun yanına kadar gelmişti. Deniz çenesine yaklaşmıştı. Balonu ellerinin arasına aldığıda öylesine mutlu olmuştu ki aklında ne yeşil ayakkabı kalmıştı ne de babasının dayağı. Balonunu ellerinin arasına alıp da kıyıdan yana bir adım attığında denizin içinde oluşmuş bir çukura denk gelmişti. Artık deniz boyunun üstünde kalıyor, nefes alamıyordu. Elindeki balonu bırakamıyordu bir türlü. Bırakmayı akletse yukarı doğru çıkarıverecekti oysa bedenini.

Akledememişti. Gözleri kapanırken usulca, ellerinden balonun kayıp denizin göğüne doğru yükseldiğini fark etmişti.

Akledememişti. Önce, hiçbir çocukta olmayıp da sadece kendisinde olan fırtına rengindeki gri balonuna sınıksıkı sarılmış, balon sessizce ellerinden kaymış, balona doğru hareket edemeyecek kadar nefessiz kalmıştı, sonra...

Sonra, denizin dibine doğru akıp gitmişti.

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur zaman içinde deve tellal iken, pire berber iken, ülkelerin birinde bir çocuk yalvarırken Tanrı’sına, ondan hiçbir çocukta olmayan bir balon isterken aklına o gün duyduğu gri renkli balon gelmiş ve Rabbim demiş, Rabbim, bana gri bir balon verir misin? Ama çok bekletme ne olur, babamın bana alacağı yeşil ayakkabılar kadar beklemeyeyim gri balonu.

Ve Tanrı’sı bekletmemiş çocuğu. Artık çocuğun, hiçbir çocukta olmayan gri bir balonu varmış ve hiçbir zaman alınmayan yeşil ayakkabısı.

PÂD/NÎM

Çocuk üzüntüyle adamın anlattığı çocuğu düşünüyordu.

“Ne korkunç. Babası neden bir ayakkabı alamıyor ki oğluna. Bu çok mantıksız. Hem neden balon o çocuğu denizin üstünde tutmuyor ki? Hangi baba çocuğuna ayakkabı almaz ki! Uyduruyorsun bunları değil mi? Hepsini sen uyduruyorsun. Korkunç.”

“Uyduruyorum ya da gerçek. Ne fark eder ki?”

“Çok şey. Anlayamıyorum. Anlattığın her şey çok farklı. Neden babası ona yeşil ayakkabı almadı sonunda? Neden gri balonuyla oynayamadı bir kez? Neden mutlu olmadılar? Neden çatısında delikler olmayan yeni bir eve taşınamadılar? Neden memleketlerine dönemediler? Neden?”

“Öf, ne çok soru soruyorsun. Öyle olmuş da ondan. Ne bileyim ben, istersen dinlemeyebilirsin anlattıklarımı.”

“Neden bana kızılıyorsun ki? Bana anlatacağına söz vermiştin. Hatta yazacaktın bunları bana.”

“İstersen yazmayayım çocuk, anlattıklarımı beğenmiyorsun çünkü.”

“Bana çocuk demekten vazgeçmeyecek misin?”

“Hayır.”

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

Çocuğun gözleri doluvermişti hemen. Neden bu kadar katıydı ki bu adam, anlayamıyordu. Sanki o çocuk yaşasa ne olurdu ki, ne kadar da acımasızdı bu adam. Gitmek üzere kalktığına hiçbir şey söylemeden birkaç adım attı. Sonra birden geri döndü ve adamın gözlerinin içine bakarak ekledi:

“Sen tıpkı o çocuğun babası gibisin.”

Adam çocuğun neyi kastettiğini anlayamamıştı.

“Ne demek istiyorsun çocuk?”

“Kendi acını benden çıkarıyorsun.” Sonra da koşarak uzaklaştı yanından.

Bir çocuktuktu, sadece bir çocuk, boyu beline varmayan bir çocuk. Onu incittiğini fark etmişti. Aslında çocuk, incitildiğini fark ettirmişti. Çocuğun ardından koşarak çocuğu yakaladı ve yüzünü yüzüne çevirerek:

“Sen bir çocuksun, bu sözleri söyleyebilmen imkânsız.” dedi şaşkınlıkla.

Çocuk, gözlerindeki yaşları koluyla silerek:

“Bu çukurdan atlamam da imkânsızdı ama bana çukuru atlatmaya kalktın değil mi?”

“Ama başaramadın.” dedi adam.

“Başarmamı istemedin. İsteseydin, atlardım. Ben kimim? Ben kimin çocukluğuyum? Ben kimin kaleminin ucundaki hayatım?”

Adam şok üzerine şok yaşıyordu. Bu çocuk bunca lafı nereden öğrenmişti.

“Bu lafları nereden öğrendin sen?”

“Sana ne! Gitmek istiyorum artık. Bırak beni.”

“Tamam, tamam. Bırakacağım ama önce senden bir isteğim var.”

Çocuk merakla adamın gözlerine bakıyordu. İlk defa kendisinden bir şey istiyordu adam. Sessiz kalmayı tercih etmişti yine de.

“Bana adını söyler misin?”

Çocuk söylemekle söylememek arasında bocalıyordu. Söylese kendisini affettiğini sanacaktı bu adam. Oysa affetmemişti. Kırıcı adamın tekiydi. Aslında yanından ayrılmak da istemiyordu. Şimdi çekip gitse bir daha gelemezdi yanına. Gelmek istiyordu, onu dinlemek, onunla vakit geçirmek istiyordu. O, yabancıydı. O, değişikti. O, meraklı.

Adam çocuğun gözlerine bakıyordu. Sahi kimdi bu çocuk, hangi büyüğün çocukluğuydu, kimin kaleminin ucundaki hayatı? Bu hayatta bir etkisinin olmasını istiyor muydu; büyüdüğünde, hayatının

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

bir dönemindeki bir adam olma isteği taşıyor muydu? Cevaplayamıyordu bu soruları. Yine de vazgeçemiyordu bu çocuktan. Yabancıydı çocuk. Değişikti çocuk. Meraktı çocuk.

Sessizliği bir kadın sesi bozmuştu. Çocuğa sesleniyordu annesi.

“Pâd, Pâd, gel artık, yemek hazır.”

Çocuk rahatlamıştı. Adam rahatlamıştı. Aralarındaki ilk kavga böylece çözülmüştü. Pâd annesine “tamam” diye seslendikten sonra adama baktı. Adam sevgiyle çocuğa bakıyordu.

“Demek adını, hıfzeden, saklayan koydular. Sana çok yakışmış, tam da seni anlatıyor ismin.” dediğinde çocuk adama tüm kızgınlığını unutarak:

“Gerçekten mi, çünkü arkadaşlarım hep ismimle alay ediyorlar, bana patpat diyip bir de enseme patlatıyorlar.” dedi.

“Onlar senin isminin anlamını bilmiyorlar ve seni tanımıyorlar da ondan. Yoksa eminim ki isminin anlamını bilseler çok kıskanırlardı.”

Çocuk karşısındaki gözlerin yalan söylemediğine itimat ettiğinde,

“Ben senin adını biliyorum. Sen...”

Cümlesini tamamlayamadan adam çocuğu susturmuştu.

“Hadi git de yemeğini ye. Yarın erkenden yanıma gel, anlaştık mı?”

Çocuk sıkıca adama sarılmıştı. Adam ne yapacağını şaşırılmış, ellerini nereye koyacağını bilememişti. Sonra sıkıca çocuğa sarılmıştı. Sakın adımı söyleme, diyecekti, vazgeçti. Kendisine Nîm diyen anne babasına nîm kalan hayatı yüzünden kızabilir miydi, kızamazdı. Kendisine Nîm diyen bir çocuğu da engellememeliydi. O Pâd ise kendisi de Nîm idi. O saklayan idi kendisi ise yarım kalan. Anlatanın saklayana ihtiyacı vardı demek ki, anlatılanın saklanmaya ihtiyacı vardı demek ki...

Kaç

Bir yürek kaç kez affeder ve bir yüreğin sevdiği o yüreği kaç kez affedebilir? Çok kez mi, bir kez mi, hiç mi? Kaç kez affettim deyip de kalbe bir hançer daha vurulur kalp hanesinin duvarındaki çentik olarak kalmaya mahkûm bir iz bırakmaya rıza göstererek. İnsan kaç kez razı olur rızası haricinde yaşamak zorunda kaldıklarına. İnsan kaç kez “bu son” diyerek çaresizliğini son olmayacak bir yalan üzerine kurar. Kaç kez, kaç kez, kaç.

Kaç gitsin, kaç. Kaç...

Kaçamazsın biliyorum. Bir kez daha “bu son” yalanını gerçek zannedip yüreğin... Kaçamazsın. Kaçmak istemezsin. Kalp kırıklıklarını korktuğun yalnızlığının yerine tercih edip, belki, diyerek, belki’yi ümit edip yüreğin azlığını, azlığını aç kalırım korkusuyla yanından ayıramazsın. İnsanın en çok korktuğu da açlık değil midir? Öyleyse ne zararı olabilir ki azlığını yanında bohçalayıp bir ömür onun zincirine kendini hapsedmenin.

Kalakalırsın parçalara ayrılıp da her bir parçayı eski yerine yapıştırmaya çalıştığın yerde. Sözüm sana, evet sana. Biliyorsun bu sözlerin kime olduğunu. Bunlar sana. Kıpırdayamadığın o noktada adım atmaktan korkan sana. Sözlerin akım kaldığı, hiçbir müziğin yüreğini teskin edemediği anı yaşayan sana. Sana cancağzım, sana. Yeni şeyler söylemek lâzımsa da sözler öylesine eskiden kalma ki, duygular öylesine eprimiş ki, sular gözün alt-ortasından o kadar çağlamaya nâzır ki, eskiyi hangi yeni kelimeyle anlatabilir ki kelimelerin emanetçisi. Ne söyleyebilir ki söylenmemiş

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

kelimelerden geriye kalanlarla. Söylenmemiş kaç kelime var ki. Bak, yine kaç'ta karar kıldı kelimelerim. Bu hangi "kaç"?

Kaç gitsin. Kaç, kaç...

Ayrışıp duruyorsun her seferinde. Durulmuyorsun. Dur-durulmuyorsun. Duru'lmuyorsun. Baksan, göreceksin. Bakmıyorsun. Bak. Geçip gidiyoruz biteviye. Her daim tekrarı mıyız ilk'in. İlk duygunu hatırlıyor musun, ne demişti yüreğin, onu sen etkilemeden önce hangi nazarlarla bakmıştı bugün bakmaktan korktuğuna. Kaçımız görüyoruz ilk bakışımızla gördüğümüzü ikinci bakışta. İkinci bakış birinciden farklı mı. Tekrarı yok mu. Var mı. İlk tekrarı yok mu ikinci bakışta. Ya ikincinin ardındakilerde. Onlar ikinci ve sonrakilerin tekrarı değil mi. İlk bakış anlatır her şeyi ve tekrarı olmayan aslında ilk bakıştır belki de. Ânın ilki, duygunun ilki, sevginin ilki, ayrılığın ilki, ihânetin ilki, bakışın ve o bakışta gördüğünün ilki. Hatta ölümün ilki. Sonrakiler, ikinci ve ikincinin ikincileri hep taklittir belki de yerine konulamayan o ilkin yerine. Kaç ilkimiz vardır hayatımıza ait. Ait kılındığımız hayatımızın kaç ayrılığı ilkin yerini alabilir. İkincinin ikincisini yaşıyorsun artık. Tekrarların tekrar edilmesinden bıkmadı mı yüreğin. Yüreğin kaçamayacak kadar ilk'lerini unuttu mu. Unuttuğunu hatırlayamayacak kadar yaralı mı yoksa, nîm mi kaldı, yarım mı kaldı yaşanmasını dilediklerin, tekrarın tekrarında bütünleneceğini mi zannetmektesin, zan, yaralı ceylanın gözlerindeki perde mi, kapatmaktan çok açmaya yakın bellediği.

Kaç gitsin. Kaç, kaç, kaç...

İşin tuhaf tarafı, kaçamayacağını bilerek bunları söylüyor/yazıyor olmam olmalı. Öyle. Öyle sanırım. Bilmiyorum. Bu ân içre, senin yüreğinin gelgitlerinin kıyısında, ayaklarıma değen suların geride kalan damlalarındaki izlerine bakarak, senin yüreğine yolculuk yapıyorum. Yine bana ait olmayan bir yolculuğu takip ediyorum adım adım ve o adımların çoğunda izlerinden kalan işaretleri yorumlamaya çalışarak. Yine eksğim bak. Yine yaşamadıklarımın, yalnızca dinlediklerimin gölgesinden senin güneşine dair beylik laflar ediyorum. Senin güneşin. Senin. Benim olmayana bunca kelime neden. Senin mutluluğun ya da mutsuzluğun yüzde elli iken, benim o yüzde elliye müdahale etmeye çalışmam neden. Neden yine burnumu bana ait olmayana sokuyorum. Koca burnumu neden her şeye sokmak zorundayım. Neden senin sevgiyi ve mutluluğu bulma ihtimalin yüzde elli gibi büyük bir rakamken ben diğer yüzde elliye takılıyorum. Neden. Ben, sevmeyi beceremeyen ve sevgi uğrunda hiçbir şeyini feda etmeyen ben. Sevgi hakkında konuşmaması gereken ben. Aşktan bîhaber, rivayetlerle hayâllerini, kelimelerini dolduran ben. Azığı daim gerçeğin izlenimleri olan ve hamamda kurnacıya düğünde zurnacıya âşık olduğunu sanan ben. Bohçasına yaşayanların aşklarını dürmüş ve dürülü olanların üzüntülerini dinlemiş olan ben. Hayatın gerçeğiyle aşkın hayâllerini hâlâ anlamlandıramayan ben. Aşka saygı duyan ve saygıdan başka aşk için söyleyecek sözü olmayan ben. Ben.

Kaçma. Yaşamam gereken her ne ise onu yaşa. Yaşamak istediğin her ne ise... Sen beni boş ver. Beni, ben bile boş veriyorum. Çukurundan atlayamayan ve içindeki uru günden güne edilgenliğiyle büyüten beni boş veriyorum. Boşluklarını hayatın dolu yanına tercih eden ve geceye saklanan ve aydınlıktan hazzetmeyen beni boş veriyorum.

Bir yürek kaç kez affeder ve bir yüreğin sevdiği o yüreği kaç kez affedebilir? Çok kez mi, bir kez mi, hiç mi? Kaç kez affettim deyip de kalbe bir hançer daha vurulur kalp hanesinin duvarındaki çentik olarak kalmaya mahkûm bir iz bırakmaya rıza göstererek. İnsan kaç kez razı olur rızası haricinde yaşamak zorunda kaldıklarına. İnsan kaç kez "bu son" diyerek çaresizliğini son olmayacak bir yalan üzerine kurar. Kaç kez, kaç kez, kaç.

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

Peki ben kendimi kaç kez affedeceğim ve “bu son” diyerek yapmak istemeyip de yaptıklarımı ya da yapmak isteyip de yapmadıklarımı hangi yüreğe sığdıracağım? Yüreğimin çentiklerinin desen desen bezediği duvarımda hangi boşluğa yeni bir çentik atabileceğim?

Kaç defa daha kendime rıza göstereceğim?

Yaptıklarım ya da tam tersi yapmadıklarım kaç defa daha razı olacağım?

Kaç?

Kaç. Kaç. Kaç.

Peki bu hangi “kaç”?

Aşk Vakti

Yıllar ve yıllar önce, bundan hayli zaman önce ve zamanların birinde, bir şehir varmış. Adı Çok Kapılı Şehir olan şehrin çok kapısı varmış; her biri kendi görevini eda eden. Şehrin ileri gelenleri ayrı kapıdan, askerleri ayrı kapıdan, ahaliyi ayrı kapıdan, alimleri ayrı kapıdan, misafiri ayrı kapıdan, her bir meslek grubu ayrı ayrı kapılardan girer ve çıkarlarmış. Şehir bu ya, şehrin bir de kimsenin bilmediği, bilenin unuttuğu, iki kişinin kullandığı bir kapısı daha varmış. Sırra Kadem Kapısı. Orayı bir tek şehrin güzeller güzeli on yedisine yeni adım atmış prensesi ve şehrin her sırrının aslını bilen Şifacı'sı kullanırmış. Prenses elbiselerini değiştirip köylü kıyafetleri giyerek süzülürmüş o kapıdan dışarı, şehri Tek Kapılı Şehir'le birleştiren ormanda gezer, akşam etmeden sessizce yine Sırra Kadem Kapısından içeri süzülürmüş. Kimsenin bilmediğini sadece prensesle Şifacı bilirmiş. Aralarındaki anlaşma sözlere dökülme de, gözlerle imzalanmış, sır ikisinin gözlerinde mühürlü kalmışmış.

Şehri diğer şehre bağlayan ormanda gezerken prenses, köylü kıyafetleriyle, ormanda bir avcıya denk gelmiş, avcının elinde ok ile yay, karşısında dereden suyunu içen ceylana hedeflenmiş.

Dayanamamış prenses, "Yapma!" demiş aceleyle, kayıvermiş elinden oku avcının ve vurulmuş ceylan kaçmaya fırsat bulamadan tam yüreğinden. Yaralı ceylanın gözlerindeki perde, kapatmaktan çok açmaya yakın bellediği, açılrsa da son bir ümitte, kapanıvermiş ardından. Yapma, sesinden irkilen avcı ise dönüvermiş merakla sesin geldiği yöne. Döner dönmez de prensesin gözlerine takılı kalmış gözleri, gökyüzünü ışitan dolunay gibi parlıyormuş karşısında büyü gibi dikilen gözlerin sahibi. Prenses de ayıramamış gözlerini avcıdan, avcının ellerine takılıvermiş gözleri, bembeyaz, bir sanatçıya yarışan biçimli ellere bakmış şaşkın, bu ellerde iğreti duruyormuş ok ile yay. Sonra avcıya yönelmiş gözleri, orada takılı kalmış uzun uzun, söz sır olup saklanmış yüreğinin derinliklerine. Yüreğinin yerini hatırlayıp da diyememiş iki kelam.

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

Sonra bir yağmur başlamış inceden ve düşüvermiş ceylanın kanlı kalbinin tam ortasına, düşüvermiş avcının ok ve yay tutan elinin işaret parmağına, düşüvermiş prensesin sağ kaşının tam üzerinde olan beninin ortasına, uyanıvermişler aynı anda, aynı kelamla.

“Kimsiniz siz?”

Kelamı yine sükut takip etmiş, sonra söz hakkı prensese geçmiş.

“Vurmamalısınız.” demiş.

“Vurmayacağım bir daha.” demiş avcı. Ok ile yayını kırıvermiş orada.

“Gitmeliyim.” demiş prenses artan yağmur tanelerine bakarak.

“Kalın biraz daha, lüften. Gitmeyin hemen.” demiş avcı.

Prensес gitmek için geri döndüğünde avcı aceleyle seslenmiş arkasından:

“Yarın öyleyse, yarın.”

Prensес geri bakarak sormuş, “Yarın hangi vakitte?”

“Aşk vaktinde” demiş avcı. “Aşk vaktinde.”

O gece iki yüreğe de dar gelmiş şehir, uyku şehri esir ederken onları özgür kılmış, yorgunluktan gözleri kapanırken iki aşığın, uyku sonunda ikisini de mağlup etmiş. Uyuyup da bir tereddütle beklerken bedenleri, bir şey uyandırmış ikisini, pencereden güneş arz-ı endam ederken üzerlerine, anlamışlar ki vakit, aşkın vaktidir... Aşk vaktidir. Koşarak ormana giderken ayakları, vakit geç olur korkusu yaşıyormuş aceleci ruhları, sanki bir şeyleri kaçııyorlarmış gibi soluk soluğa varmışlar derenin kenarına. İlk avcı gelmiş buluşma noktasına, görememiş aşkı olması gereken yerde.

Oturuvermiş olduğu yere, nefes alamamış bir vakit, vakitsiz kalmış nefesi, nefessiz kalmış vakti, geçmemiş. Gelmeyecek diye ıstırapla başını eğdiğinde bir çıtırtı duymuş, sesin geldiği yöne baktığında aşkı karşısında bulmuş.

“Geldin!” demiş heyecanla.

“Buradasın.” demiş prenses sevinçle.

Günler günleri kovalarken ve iki gence evlilik için devamlı birileri söylenip o birileri kabul edilmeyen diğerlerine katıldığı zamanlar yaşanırken, Çok Kapılı Şehir’le Tek Kapılı Şehir arasında bir anlaşmazlık baş göstermiş. Çok Kapılı Şehir silahlanırken alevler saçarak, Tek Kapılı Şehir’in kralı bir mesaj iletmış diğer krala:

“Evlendirirsek çocuklarımızı, iki şehir eskisi gibi kardeş olarak yaşar hatta kan bağı ikimizi de güçlü kılar.” diye.

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

Mantıklı bulmuş Çok Kapılı Şehir'in kralı bu teklifi. Kabul ettiğini bildiren bir mektup yollamış diğer krala, gelin demiş, bir hafta sonra.

Haber ulaştığında prensesin kulaklarına kabul etmem nidalarıyla sarayı çınlatmış, ağlamış, sinirlenmiş, küsmüş ama babasını ikna edememiş.

Sevgiliyle buluştuğunda dere kenarında, sevgilisinin de bir derdinin olduğunu fark etmiş. Konuşmuşlar uzun uzadıya. İkisi de gerçekleri anlatmadıklarından en başta diyememişler evlenmek istemiyorum ama zorundayım diye, biri ben Çok Kapılı Şehir'in Prensesi'yim diyememiş, diğeri Tek Kapılı Şehir'in Prensi'yim diyememiş. Söylememişler gerçeği ama yemin üzere yemin vermişler birbirlerine, evlenmektense ölmeyi, sensiz yaşamaktansa yaşamamayı tercih ederim, diye. Sözü avcı köylü güzeline; köylü güzeli de avcıya vermiş; söz, söz üzere. Ayrılmışlar onca sözün ağırlığıyla birbirlerinden, üç gün sonra buluşup yabancı bir şehre birlikte kaçmak üzere.

Ertesi gün prenses Tek Kapılı Şehir'in prensinin geldiğini öğrendiğinde, prensin kendisini Gül Bahçesi'nde beklediğini duyduğunda dünyası başına yıkılmış. Gitse sevdiğine ihanet, gitmese şehrine. Koca bir şehri aşkı için ateşlere atmak... Kendi aşkında alevler içinde kavrulmak... Yürüyüvermiş Gül Bahçesi'ne. En azından gider, gerçeği söyler ve aman dilenirim diye düşünmüş presten.

Prenses, Gül Bahçesi'nin Kuzey Kapısı'ndan içeri süzölmüş, sessiz.

Prens, Gül Bahçesi'nin Güney Kapısı'ndan içeri girmiş, ümitsiz.

Ortaya geldiklerinde kalkmamış başlar yukarı.

Prenses, "Lütfen anlayış gösterin, sevdiğim biri var, bağışlayın beni." deyivermiş pat diye. Ses tanıdık gelmiş Prens'e. Başını kaldırdığında aşkını görmüş karşısında, ama ormanda köylü kıyafetleriyle aşık olduğu cananının ne işi varmış ki burada?

Ses çıkmayınca başını kaldırmış Prenses. Aşkını görmüş karşısında, ama ormanda avcı kıyafetleriyle görüp aşık olduğu canının ne işi olabilirmiş ki burada?

Gerçekler süzölürken Gül Bahçesi'nin dört bir yanından sevenlerin yüreğine, dikenleri batmaya başlamış güllerin ellerine.

Avcı değildi, köylü değildi, görüşmeyecekti, görüşürse ölecekti, kaçacaktı...

Sözler batmaya başlamıştı yüreğin duvarlarına. Yağmur başlamıştı sessizce. İlk damla kırmızı bir gülün en üst dalının son yaprağının ucuna düşmüştü, ucundan da yere. İkinci damla prensesin sol gözünün sağ tarafına düşmüştü, oradan da yanağına, üçüncü damla prensin dudağına düşmüştü, dudağından içine doğru.

İlk söz, son sözdü, "Neden?"

Arada, telaşla anlatılan öykü devam ederken son hızla, yağmur diner gibi olmuştu bir an için, öykünün sonunda, yaşanan öykünün yalan olduğu ortaya çıkınca yeniden hızlanmıştı yağmur hem de bardaktan boşanırcasına, tozu dumana katarak, tozu çamura dönüştürerek, damlaları toprağa yedirerek...

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

Kelimeler tükendiğinde aşk imtihanını veremeyen prensle prenses, tam da aradıklarını bulduklarına inandıklarında, avcı-köylü ya da prens-prensese... her halükârda alın yazılarının birbirlerine yazıldığını anladıklarında, avcıyla köylünün aşkı, savaşı kazanmış.

Ve “Neden?” demiş her ikisine, “Neden?”

Cevapsız kalmıştı aşkın aşıklara sorusu. İhanete açık değildi aşk, yalana açık değildi, verilen sözlerin tutulmamasına açık değildi.

Kaybeden prensle prensesin aşkı oluvermişti bir anda. Aşk, yağmur sularından toprağa karışırken ihanetle bellenen toprakta bir filiz büyümüşü güvensizlik üzere gübrelenen.

Başını eğip uzaklaşırken Prens Batı, Prensese Doğu kapısından çıkmıştı, Doğu kapısından çıkanın içinde bir ümit vardı belki diye de Batı Kapısı’ndan çıkanda sadece ihanetin suçluluğu kalmıştı. Evlilik iptal edilirken sebepsiz, iki şehir arasındaki savaş da bitivermişti. Krallar çocuklarının derdine düşüvermişti bir anda. Birdenbire içine kapanıp da aşk sınavını veremeyerek dünyadan uzaklaşan çocuklarının derdine.

Zaman... Prensese yataklara...

Zaman... Prensi uzaklara... ativermişti.

Zaman... Zamanı dert edivermişti...

Zamanlar kovaladıkça birbirini, hastalık, divanelik... unutulur sanılıp da yanılınca insanlar, hekimler, hekimbaşılar... Şifacı’ya iki mektup geldi biri bir kraldan, biri diğer kraldan. Şifacı bilmesine biliyordu da gerçekleri, aşkına ihanet eden aşkın ihanet ettiği aşkla yüzleşmesinin ilacını bilmiyordu henüz. Sırta Kadem Kapısı’na giderek kapının üzerindeki yazılara göz gezdirdi. Sonra geri döndü üzgün, zorladı prensle prensese, evlendirdi bin bir güçlülle, mutlu olmaları için tütsü üzere tütsü yaktı, dua üzere dua etti, adak üzerine adak adadı, büyü üzerine büyü yaptı. Belki avcıyla köylünün aşkını kurtarabilirim diye, ancak prensle prenses bir daha kavuşamadı onların aşkına.

Aşkın, ihanet sınırı yoktu çünkü, aşkın yalan sınırı yoktu, aşkın güvensizlik sınırı yoktu, bir ya da fazla, tek ya da çok. Bu kapıdan bir kez girince, bu şehirde sayı yoktu...

Kapının üzerinde yazanları söyledi sonunda prensle prensese:

Bu kapıdan bir kez girilir Ey Aşık.

Anlatmak

“İlginç bir şey bu...” dedi Pad, sormak istiyordu da çekiniyordu.

“Sor hadi” dedi Nim, “Bunu da saçma buldun belli.” dedi çocuğun yüzüne bakarak.

“Hayır, öyle değil. Sen... Sen hiç aşık oldun mu, diye soracaktım sadece, annem aşkın mantıksız olduğunu söyler, aşkta mantık aramamalıymış insanoğlu.”

“Ne bilge bir annen varmış senin.”

“Alay etmesene. Ne bileyim ben, annem dedi sadece, ben daha küçüğüm, bunları anlayamazmışım, niye anlayamıyorsam, sanki anlattılar da ben anlayamadım. Siz büyükler hep işleri zorlaştırırsınız zaten. Sen küçüksün anlamazsın, sen küçüksün beceremezsin, yapamazsın, düşersin, döneceksin, sana dememiş miydim, döktün... Öf!”

“Tamam Pad, bu kadar yeter.” dedi Nim, çocuğun yüzüne tebessümle bakarak. “Ama inan aşk öyle zor bir şey ki, bunu anlatamam. Anlatsam da anlayamazsın değil, anlatamam.”

“Neden ama?” dedi sabırsız bir öfkeyle Pad.

“Bazen insan bir şeyler yaşar, neden ve nasıl öyle olduğunu, yaptığını bir türlü açıklayamaz. İnsanın duyguları alır götürür insanı bir yere. Sen sadece vardığın yeri fark edersin, ne vakit oraya geldiğini, nasıl geldiğini bir türlü hatırlayamazsın.”

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

“Uykunda yürümek gibi mi yani. Uyuyorsun ama yürüyorsun. Tuhaf. İnsanlar da seni olmaman gereken bir yerde bulup geri götürmeye ve uyandırmamaya çalışıyorlar, hiçbir şey olmamış gibi, kalkıp da yürüdüğünü hatırlama ve kendine zarar verme diye. Sense hiçbir şey hatırlayamıyorsun. Bunun gibi mi yani?”

“Onun gibi, tek fark, sen uyandığında olanları, her şeyi, her bir detayı hatırlıyorsun. Çünkü canın öyle yanıyor ki izi kalıyor acının.”

“Neden acı, aşk acı veren bir şey mi?” dedi Pad.

“Çoğunlukla, yani genelde, sanırım öyle. Ne bileyim çocuk, aşk işte, dedim ya, anlatılabilen bir şey değil.”

“İyi de Nim, madem anlatılamıyor niye herkes biliyor, çok saçma, herkes biliyorsa anlatılıyor hatta çok anlatılıyor demektir.”

“Hiçbir şey gözünden kaçmıyor değil mi senin, zaten nasıl bir çocuksan henüz anlayamadım, ya çok zekisin ya da...”

“Ya da ne!” dedi Pad öfkeyle.

“Çok zekisin, tamam. Kızma hemen. Başka bir şey sorsana bana.”

“Annem senin eşyalarını sattığını, evini de satılığa çıkardığını söyledi, doğru mu, neden bana bir şey söylemedin?”

Nim, çocuğun yaşaran gözlerine baktığında, söyleyeceği her şeyin dikkatle söylenmesi gerektiğini anladı. Onu kırmak istemiyordu. İncitip, küstürmek kolay olandı, ilk kez bir insanı incitmekten bu kadar korkuyordu, gidişle incineceğini bile bile.

“Hani o çukur var ya, iki gün önce, onun üzerinden atladım, sonra da gitmem gerektiğini fark ettim, bugün o çukuru birlikte kapatacağız, sen ve ben.”

“Hani nereye gidersen git döneceğin yer o çukurdu, neden gidiyorsun, neden?”

“Gitmek zorundayım, gitmek ve gidip kendi hikâyemi yaşamak...” Tamamlayamadan sözünü kesmişti Pad:

“Peki bana kim hikâye anlatacak artık?”

“Zaten kötülerdi biliyorsun, hepsi anlamsızdı.”

“Hayır, sen bana bakma, ben senin hikâyelerini seviyorum. Ben sana kızdığım için mi gidiyorsun yoksa?”

“Hayır Pad, inan bana, senin yüzünden değil. İsmim neydi benim, yani anlamı?”

“Nim, yani yarım. Öyle demiştin.”

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

“Evet, yarım. Ve şimdi tamam olabilmek için gitmek zorundayım, dinlemek değil yaşadığımı anlatabilmek için, aşık olabilmek ve sana kendi aşkıyı anlatabilmek için. Anlıyor musun beni?”

“Sanırım.” dedi çocuk, sonra da merakla adamın gözlerinin içine baktı.

“Yani aşık olabilmek için gidiyorsun, hiç dışarı çıkmadığın için kızlar seni göremiyor, doğal olarak da sana aşık olamıyorlar. Bu yüzden dışarı çıkacaksın, çok dışarı. Onlar da seni görüp aşık olacaklar, değil mi, bunu söylemek istedin?”

Nim kahkahalarla gülmeye başlamıştı, seviyordu bu çocuğu, hem de çok, onu da götürübilme şansı olsaydı yanında götürürdü, hiç düşünmeden hem de.

“Seni seviyorum çocuk, keşke benimle gelebileseydin.” dedi.

Pad, çok sevinmişti bu sözlere. Adamı sıkıca kucaklayarak:

“Ben de seni seviyorum. Ama istersen çukuru sonra dolduralım, bugün biraz yorgunum.” dedi.

Nim, bu akıllı, akıllı olduğu kadar da kurnaz çocuğa baktı,

“Tamam, sen dinlendiğinde doldururuz.” dedi.

Kırmayacaktı onu, hazır olduğunda ayrılığa, ayrılacaktı ondan, hem daha anlattığı hikâyeleri yazacaktı kağıda. Söz vermişti, yazmadan gidemezdi. Evine dönüp de masasının başına oturduğunda hikâyeleri yazmak için, biraz dinlenme bana da iyi gelir, diyerek erteledi yazım işini. Ağırdan alacaktı, acelesi yoktu. Çocuk için değerd, uzun yıllar sonra kapısını çalan sevgiyi kaybetmemek için değerd biraz daha beklemeye.

Elbette o çukurun kapanacağı gün gelecekti.

Az biraz sonra, vakit vakti takip ettiğinde, zaman zaman içinde dönüp durduğunda, tamam olacaktı, çukurun da dolma vakti gelecekti, yeniden açılana değin.

Çukur

Evinden hiç dışarı çıkmayan bir adam varmış, bahçesinde de kocaman bir çukur. Komşunun çocuğu, çukurun bir tarafından çukura bakıyormuş merakla, komşusu olan adam da çukurun diğer tarafında.

Adam demiş ki komşunun çocuğuna:

“Ne duruyorsun, ilk toprağı atsana.”

Çocuk meraklı gözlerle adama bakıyormuş.

“Sanki yorgunum bugün.”

“Annen, bugün çok güçlü olduğunu, geçen haftaki hastalığından eser kalmadığını, yorgunluğunun geçtiğini söyledi ama.”

“Annemle mi konuştun, öf, peki. Ama her an yorulabilirim.”

“Tamam, sen yorulursan çukuru tamamen ben kapatırım, olur mu?”

“Kapatma, lütfen, ayrılma benden. Seni seviyorum.” deyip ağlamaya başlamıştı çocuk. Adam çocuğa sarılarak, gözlerindeki yaşları silmişti sevgiyle.

“Sana bir söz veriyorum, geri döneceğim, ama çukuru kapatmak zorundayız.”

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

“Ne zaman dönersin?”

“Şimdi bilmiyorum ama bir gün döneceğim. Evi satmaktan vazgeçtim, buraya senin göz kulak olman gerekecek doğal olarak. Bu evin yeni sahibi sensin ben dönene dek.”

“Ben mi? Bu ev benim mi! İnanamıyorum. Burası kocaman!”

“Bu ev senin. Ben dönünce her yerine bakacağım, evle ilgilenmiş misin, bahçedeki çiçekler yaşıyor mu...”

“Çiçekler mi, hangi çiçekler?!”

“Senin diyeceğin ve büyüüp beni bekleyecek olan çiçeklerden bahsediyorum. Dikmeyecek misin yoksa?”

“Tamam, söz diyeceğim, geleceksin ama, beni ziyaret edeceksin, sonra nereye istersen gidersin.”

“Söz veriyorum.”

Sen benden vazgeçene dek geleceğim buraya, sen büyüyene dek, sen beni herhangi biri kılana dek, sen çukurun üstünü tamamen çiçeklerle kapatıp da çukuru unutana dek... geleceğim. Senin için geleceğim... Sana geleceğim... Hikâyemi anlatmaya geleceğim...

“Geleceğim.” dedi.

Çukur, kürek kürek dolarken çocuk üzgündü, adam sevinçli. Nim, yıllardır yapamadığını yapacaktı, gidecekti, dönecekti bir gün, ama gidecekti. Gidilip de dönülen, dönülüp de gidilen her durak gibi o da gidecek ve dönecek, dönecek ve gidecekti. Atacaktı uru içinden, hafifleyecekti kelimelerin ağırlığından, onları yaşayıp anlatacak, anlatıp söküp atacaktı içinden. Biriktirmeyecekti artık.

Benim öyküm bir rivayetten ibaret, bu yüzden benden miş’lerle bahsediyor diğerleri, demeyecekti.

Beni yaşamadıklarımı sandıkları kocaman bir hayatı geri çevirmekle yargılayanlara, evinden ayrılmayan/ayrılmayan, öyküsünü değil, hayallerini anlatır elbet, ya da masalları, sözünü unutacaktı.

Oysa bilmek yaşamak değildir her zaman, yaşamanın bilmek anlamına gelmeyeceği gibi her daim, diye kendisini avuttuğu savunma cümlesini, savunma cümlesi olmaktan çıkaracaktı hayatından.

Denemekten korkmamanızı hatırlatmayacaktı. İster denesinler ister denemesin. Karışmayacaktı. Zaten karıştığı kaç meselede çözüm yolunu dinlemişti ki insanlar, o da artık dinlemeyecekti.

Her söylenen kelimeye yeni anlamlar biçmeyecekti, sözü geldiği gibi kabul edecekti, gerçek anlamdan şaşmayacaktı.

Evinde son gecesini geçirirken kağıdı kalemi alıp eline Pad için hikâyelerini yazarken tek tek, bir an kalemin ucundaki mürekkebin bıraktığı izlere takılıverdi gözleri adamın. Sonra yazmaya devam etmişti, güneş doğuncaya değin, hikâyeye bitinceye değin...

Öyküler – Suzan Nur Başarslan

Zaman zamanı kovalayıp, gurbet gurbeti, hayat ölümü, ölüm hayatı, rüzgâr yağmuru, yağmur güneşi, güneş karı... takip ettiğiinde dönme vaktine erdiğini anlamıştı.

Dönüp geldiğinde geriye, geride ne çiçek vardı, ne çukurdan bir iz, ne de çocuktan... Sadece otlar kalmıştı, sadece otlar, üzerlerini beyaz bir karın örttüğü. Rüzgârın peşine takılıp gitmiş, rüzgârın peşine takılıp dönmüştü, anlatacak öyküleri vardı çocuğa. Pad'a. O, yoktu.

Bulamayınca onu karşı evde ve hiçbir yerde, başladı çukuru yeniden kazmaya. Kürek kürek kazdı boşluğunu doldurmak ister gibi. Her kürekte artıyordu boşluğu. Öykülerini saklayacak kimsesi kalmamıştı, anlatacak, eleştirecek, yine de vazgeçemeyecek. Son küreği daldırdığında çukura, anladı ki aslında hiç gidememişti, hep burada kalmıştı, hep nim kalmıştı...

Yarısı burada yarısı orada kalmıştı ve yarımaları bütünleyemediği için de aslında hep o çukurun içinde kalmıştı. Yalandı işte, yaşadığını zannettiği her şey, her acı, her sevinç, her anı... Yalandı tamlanmak için uzaklaştığı sebepler... Yalandı.

Öyküler yalandı, anlatabileceği biri olmayınca, yaşanılan sanılan onca şey, yalandı.

Anladı ki o an, çukuru tamamlayan Pad'dı, kendi çukurunu, kendi boşluğunu, kendi yazgısını... Saklayan, koruyan, belleyen olmadan hayat kocaman bir yalandı.

Odasına dönüp de kalemi eline aldığıında, söz verip de hiç göndermediği mektuplar geldi aklına, yazılmış ama, yanına gidince anlatırım diyerek, gönderilmekten vazgeçilmiş ama bir türlü de yırtılıp atılamamış mektuplar...

Kalemimi sessizce parmaklarının arasında tutup dışarı yönelmiş ve çukurun başına gelerek kalemimi eski bir dostu uğurlar gibi çukurun içine indirmiş ve kırılmasından korkarak toprağa emanet etmişti. En azından toprak koruyup gözetendi. Alan ve veren, dinleyen ve konuşan, gizleyen ve aşikâr eden...

Sonra...

Sonra, sonra...

Sonra kapattı gözlerini usulca... Ellerindeki toprağı gözlerine götürerek göz kapaklarına sürdü. Gördüklerini ama anlatamadıklarını toprağa emanet ederek...

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur zaman içinde deve tellal iken, pire berber iken, ülkelerin birinde bir adam yalvarırken Tanrı'sına, ondan hiçbir insanda olmayan bir şey isterken aklına o gün duyduğu bir kelime gelmiş ve Rabbim demiş, Rabbim, bana kelimelerin sırrını verir misin? Ama çok bekletme ne olur, babamın son kelimesini duymak yerine başka bir insanın kelimelerini tercih ettiğim günün pişmanlığını atabilmek için beklediğim -ama bir türlü içimden atamadığım- zaman kadar bekletme.

Ve Tanrı'sı bekletmemiş adamı.

Ona kelimeleri vermiş ve kelimelerin sırrını ve adam susmuş, bir daha konuşmamış.

